

FILIP TAMÁS

Mások

Vendégük vagy, mutasd hát, hogy
a meghívást szívből elfogadtad, tudod,
a napórán is árnyékkal jelzi magát a fény,
körmöld zizegő papírodra a névtelenek nevét,
hívd elő szemük szürke szivárványából a színeket,
mondd el nekik, hogy egy ismeretlen
isten napszámosa vagy,
ki először lelencet csinált belőled,
bölcsőd esténként hullámokon bukdácsolva altatott el,
elvarázsolt utakon futottál mezítlábas Möbiusként,
míg észrevetted egy sírkövön a neved.
A kiírás szerint még élsz, pedig napjaidnak nincsen
dátuma: mindegyik első és utolsó.
Álmaid örök ébrenlélet ígérek,
sok találkozást mások magányával.
Megéred még, hogy Hérakleitosz folyója befagy,
hogy a szakadék megtelik megtévedt
Sziszifuszok belegurított köveivel.
Te pedig szavakat találsz ki, és másoknak adod őket.

Monotípiá

Elintézted, hogy a bokrok
fogságából felkeljen a Nap.
Kellott hozzá a fejsze, a fűrész;
megizzasztottad magad.

Délre a zsákokat jól meg-
pakoltad szénnel és liszttel.
Magadra zárod az ajtót,
amikor jönnek érte.
Vigyék isten hírivel.
Egyik kezed fehér lett,
a másik fekete.

Közben hóagyúval lötték a fejed,
a Kilimandzsáró havával.
Egész életedben készültél valakihez,
talán a következőben megteheted,
amit ebben nem tettél meg.

Mire elalszol, bor és hamu vagy.
Oroszlánok álmodnak
rólad, öreg.